

Megküzdeni a rákkal (12.)

Vajon hogyan hatnak ránk az elveszített csaták a rákkal, és hogyan a mesébe illő gyógyulások? Nem mindegy, hogy az ember kívülről, vagy belülről, kísérőként, vagy érintettként van benne a történetben.

Azért is kezdtem írni erről az egészről, hogy saját magtapasztalásként leírjam, én hogy látom a különbségeket, mi ad erőt, amire nagy szüksége van mindenkinek. Ezek az én megéléseim. Nem akarok semmiféle olyat, hogy mi a jó, vagy mi a rossz, hiszen mindenkinek más a megküzdési stratégiája. Csak gondolkodásra hívok, tabuk nélkül, arra buzdítva, hogy beszéljünk róla. Hogy ne egyedül kelljen cipelni a rák nem kis terhét.

Ha kísérőként vagyunk benne, nyilván a viszony meghatározó. Ha családtag, az a legnehezebb. Emlékszem, mikor nálam kiderült, az egyik első gondolatom az volt, milyen jó, hogy én kaptam ezt, és nem a szeretteim közül valaki. Mert azt hiszem, a tehetetlenséget akkor még nehezebben viseltem volna.

Igazából hozzátartozóként, barátként nem így éltem át, mint most. Próbáltam támogató lenni, de csak időszakosan voltam jelen, látogatásokon, és utána el tudtam távolodni, visszazökkenni az életembe, a feladataimba. Nem tudtam segíteni rajtuk, csak szemlélője voltam a folyamatos romlásnak, és ez frusztrált.

Érdekes, most, hogy visszaemlékszem, látom, csak azok a történetek maradtak meg bennem, melyek halállal végződtek, a sikeres gyógyulásokra alig emlékszem. Pedig sok volt, de azt valahogy természetesnek veszem. Pedig azok is küzdelmek voltak. Talán most átértékelődik bennem ez is.

Az az igazság, hogy halál tényével én sosem tudtam szembesülni. Elkerültem, nem akartam látni, úgy akartam, hogy ne ez a kép, hanem az étellel teli maradjon meg az emlékezetemben.

Szerencsém volt, mert nem is vártak tőlem mást, legalábbis azt hiszem. Én pedig addig mentem bele a történetbe, ameddig az érintett engedte, elfogadtam az ő akaratát. Azt hiszem, ez kísérőként fontos volt. Ebből akkor azt tanultam, hogy kívülállóként alázatos legyek. Annyit adjak, amennyit kérnek. Ne akarjak mást, mint amit ő igényel, akkor sem, ha én úgy érzem, jobb lenne úgy, ahogy én gondolom. Javasolni lehet persze, de inkább alkalmazkodni hozzá. Hagyni, hogy ő irányítson.

Nagyon fontos a jelzés adás annak a részéről, aki érintett, és a jelzés megfelelő fogadása annak, aki segítőként van jelen. És ezt nem tudom most sem másként értelmezni.

Nem tudom, ha súlyosabb helyzetben lennék, hogy élném meg. Egészen biztosan átfornálná a halállal kapcsolatos gondolataimat. Most nem foglalkozom ezzel, mert szerencsém volt, és rendben vagyok, leszek.

De azért mélyen, a lelkem mélyén van egy gondolatom, amit elraktároztam magamban. Az, hogy a halál természetes része az életnek. Mi is csak a része vagyunk a természetnek, bennünk is azok az egyetemes erők dolgoznak, mint minden más élőlényben.

Ezt az erőt, azt hiszem háromszor tapasztalhatja meg egy ember. Először, mikor megszületünk, aztán, ha nőről van szó, mikor életet adunk egy kisbabának, és a harmadik az, amikor meghalunk.

Ezek azok a pillanatok, mikor az ember megéri, megérti: tőle független erőknek kell átadnia magát, melyek azon az úton viszik, amit a természet működtet. Nem mi uraljuk, hanem minket ural.

Nyilván erre születéskor nem emlékszünk, a halálunk után meg nem tudunk beszámolni róla, de aki szült, az tudja: a fájások, a folyamat tőle függetlenül zajlik, még, ha aktívan közreműködünk is benne. Én ezt egy misztikus élményként éltem meg... mert ekkor lett világos számomra, hogy része vagyok egy nagy rendszernek, amit úgy hívnak, természet. Hogy tőlem hatalmasabb erők mozgatnak egy folyamatot, melynek részese vagyok.

Azt hiszem, valahogy e mentén tudok majd megnyugtató álláspontra jutni a halállal kapcsolatban. De szerencsére ez most nálam nem aktuális. Ám az, hogy ez azért nem egy letisztult állapot nálam, jelzi ez a történet is: mikor már túl voltam a diagnózison, meghalt egy barátnőm anyukája. Elmentem a temetésre én is, és ott tört rám először a kétségbeesés, annyira sírtam, hogy még most is szégyellem magam, ha rá gondolok. Kiborultam teljesen.... A kétségbeesés ott csúcsosodott ki bennem, egy temetés megélésén.

Aztán persze ott vannak azok az esetek is, melyek mindig ébren tartják a reményt. Még a nyáron kaptunk az Igazgyöngyben egy felajánlást, egy autót. Hollandiában élő magyar követőnk felajánlása volt, aki nagyon súlyos rákbeteg, és úgy vélte, mivel nem használja az autót, inkább felajánlja. Megkaptuk, hazahoztuk, használni kezdtük. Szeptemberben még váltottunk levelet, aztán októbertől elsodort a magam baja...

Többször eszembe jutott, vajon mi van vele? Szorongva gondoltam rá, nyomasztott, hogy ilyen soká nem írtam neki. Aztán csak rászántam magam. Hamar válaszolt, csupa jó hírt írt, hogy megfordult az állapota, a csontvelő transzplantáció sikeres volt, jók az eredményei, és már azon gondolkodik, hogy visszamegy dolgozni. Azóta is több emailt váltottunk, az ő csodás gyógyulása fantasztikus.

Nem tudni, kinél, hogyan végződik a történet. Nagyságrendileg többen gyógyulnak meg, mint ahányan belehalnak. De ez nyilván nem vigasztalja azt, aki elveszíti a szeretett embert. Mégis, arra kell koncentrálni, hogy sikerül. Nem feladni. Azoknak sem, akiknek kevés az esélye.

Olyat is láttam, hogy akinél súlyosabb a helyzet, az utálni kezdi azt, akinél nagyobb a gyógyulás esélye. Meg olyan hozzátartozót is, aki utált más egészségest, aki ugyanolyan korú, mint az, akit ő elveszített. Mert nyilván igazságtalan az egész.... de ettől nem lesz jobb.

Ezek biztosan nem jó utak, és a kétségbeesés szüli. Senki sem tehet arról, hogy rákos lett. Arról sem, hogy milyen fajtája alakult ki nála. Nem szabad negatívnak lenni... semmiben. Mert az nem segít.... senkinek.